

Αυτός ο κόσμος μας το μέγα...μαναφούκι! (Βασίλειος Π. Καυκόπουλος, δημοσιογράφος - λογοτέχνης - πρωτοψάλτης)

/ [Πεμπτούσια](#)

Τα μαναφούκια είναι ραδιουργίες, συκοφαντίες, διαβολές. Η λέξη αυτή, που κανένα λεξικό δεν την έχει καταγράψει, προέρχεται από το τουρκικό münafik, «υποκριτής, διπρόσωπος, συκοφάντης», που είναι αραβικής αρχής (ίσως επηρεάστηκε παρετυμολογικά από την λέξη μάνα). «Βάζω μαναφούκια» σημαίνει «διαβάλλω, συκοφαντώ κάποιον».

Ο Παπαδιαμάντης, Φίλες και Φίλοι μου, χρησιμοποιεί πολλές φορές τα μαναφούκια στα διηγήματά του: η στρίγγλα γρηά Καντάκαινα στο Χριστόψωμο, μόλις επέστρεψε στο νησί ο γυιός της, «τον εδιάβαζε, τον εκατήχει, τού έβαζε μαναφούκια εναντίον τής γυναίκας του. Η δε Σταματούλα η Γεμενίτσα, στην

Ακοκρηάτικη νυχτιά, «έπαιρνε λόγια από την μίαν κι έβαζε μαναφούκια εις την άλλην, και είτα εν ανέσει ενετρύφα εις τον καβγάν, ισταμένη παράμερα». Στη Φόνισσα, ο γαμπρός «ακούει εντεύθεν κι εκείθεν διαβολάς, ραδιουργίας, μαναφούκια» και δεν θέλει να «ταιριασθή».

Ωστόσο, η λέξη δεν είναι αποκλειστική τής σκιαθίτικης διαλέκτου, αλλά ακούγεται και στη Θεσσαλία και στη Μακεδονία. Προσιδιάζει και στα ...πρωϊνάδικα τής τηλοψίας, που άλλως τε έχουν αναγάγει τα μαναφούκια σε ...επιστήμη! Το μαναφούκι είναι, επίσης, τίτλος μυθιστορήματος (1995) τού Ντίνου Οικονόμου. Ο συγγραφέας εξηγεί ότι σημαίνει την «κουτσομπολίστικη, δολοφονική άλλοτε, κουβέντα τού καφενέ» – άρα βάζουν κι οι άνδρες μαναφούκια!

Φίλες και Φίλοι, το πλέον τραγικό απ'όλα είναι, ότι ολόκληρος ο κόσμος μας αποτελεί ένα τεράστιο, άνευ προηγουμένου, μαναφούκι! Και θα περίμενε κανείς, όσο εξελίσσονται τα πράγματα, όσο μορφώνονται οι άνθρωποι, τούτο το μεγάλο χούι ν'αποτελούσε παρελθόν... Ωστόσο, όμως κάθε άλλο: ολόκληρος ο πλανήτης κινείται μέσα στη ραδιουργία, τη διαστρέβλωση, τη συκοφαντία και τη διαβολή! «Παθογένεια», ίσως αντιτάξει κάποιος ελαφρά τη καρδιά... Αλλά, δεν είναι έτσι, τόσο απλά τα πράγματα...

Αγαητοί αναγνώστες και αγαητές αναγνώστριες τού "Ε", πόσο δίκηο έχουν οι Πατέρες, όταν τονίζουν ότι ο εγωισμός είναι η αιτία όλων των αμαρτημάτων! Και, φυσικά, κάθε αμάρτημα είναι και μια αρρώστεια. Αρρώστεια τής ψυχής, μα και τού σώματος πολλές φορές... Πληγώνεται και σκίζεται ο άρραφος χιτώνας τής ψυχής μας, έπειτα από κάθε αμάρτημα. Έστω κι αν δεν το αντιλαμβανόμαστε...

Κι όταν αντιληφθούμε ότι έχουμε αρρωστήσει, τότε, υπάρχει διέξοδος! Το ερώτημα τού Ιησού «θέλεις υγιής γενέσθαι;», παραμένει πάντοτε επίκαιρο για όλους! Μόνιμο προσκλητήριο τού Κυρίου η φωνή... Μα, Κύριε, άνθρωπον ουκ έχω, ίνα όταν ταραχθεί το ύδωρ, βάλη με εις την κολυμβήθραν. Ενώ δε εγώ πλησιάζω, άλλος προ εμού καταβαίνει. Αλλά ο στοργικός Κύριος, δεν λείπει τίποτε άλλο, παρά μόνον «Έγειραι, άρον τον κράββατόν σου και περιπάτει»!

Φίλες και Φίλοι, φτιάξαμε μια κοινωνία βυθισμένη στην πολυποίκιλη εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο... Μια κοινωνία, κατ' επίφασιν δημοκρατική και χριστιανική, που ο ένας κοροϊδεύει τον άλλο, που στο εσώτατο κύτταρό της είναι αποκαλυπτική στο σαράκι τού εγωϊσμού, κοινωνία ολωσδιόλου σατανική. Το πληρώσαμε, το πληρώνουμε και θα το πληρώνουμε αυτό σαν δεν αλλάξουμε περπατησιά. Στο δρόμο τής θλιμμένης διασταύρωσης, επιβάλλεται να ψάξουμε γρήγορα ντερσέκι (=σοκάκι) διαφυγής, προς τη λεωφόρο που οδηγεί στην ΑΓΑΠΗ, συνεπώς στον Θεό...!